

КОРОТКІ ВІСТКИ

Середа, 21 лютого 1973

ГОЛОВА СЕНАТСЬКОЇ КОМІСІЇ закордонних відносин сенатор Фулбрайт заявив, що він в принципі підтримує план президента Річарда Ніксона про надання економічної допомоги для відбудови Індокитаю, в тому й Північного В'єтнаму. Однак, сенатор Фулбрайт виставляє дві передумови, а саме: щоб президент Ніксон значно скоротив військові витрати ЗСА за кордоном і щоб допомога Північному В'єтнаму йшла не безпосередньо з Вашингтону, а через ОН.

ПРЕСОВИЙ СЕКРЕТАР БІЛОГО ДОМУ Роналд Зіглер повідомив, що президент Р. Ніксон під час зустрічі з керівниками професійних спілок звернув увагу на зростаючі ціни на харчі. Президент сказав, що ціни будуть підвищуватися, бо збільшується попит, і що так триватиме приблизно півроку. Однак, Адміністрація вже починає робити заходи, щоб харчі більше продукували і щоб було більше на ринку.

З НАГОДИ ДНЯ ВАШИНГТОНА відбулися минулої неділі в понеділка паради та інші урочистості в різних містах країни. У Нью-Йорку в параді взяли участь кілька тисяч осіб, а до них приєднались маси народу. На мосту ім. Джорджа Вашингтона в Нью-Джерсі висвітили вельетового розміру американський зоряний прапор, в честь першого Президента ЗСА. Прапор був розміром 60 на 90 футів.

БАТЬКИ 26-РІЧНОЇ МАДЛЕН ДЕ ФІЛІПП довгий час телефонували до неї додому й були стурбовані, що телефон був увесь час зайнятий. На їх прохання еусиди вийшли в будинок у Форест Гіллс Гарденс у Нью-Йорку й побачили, що молода жінка зв'язана й убита, слухавка покладена на телефонний столик, тримісячна дитина не завантажена, а помешкання було ограбоване. У Нью-Йоркському суді стейт бандіти ограбували у м. Вовфладо банк, забравши 49 000 доларів.

ПРЕЗИДЕНТ РІЧАРД НІКСОН ЗАПРОСИВ ДРУЖИНУ й інших членів родини погостити в недалекому від Білого Дому китайському ресторані. Коли вони вийшли після вечері, Президент сказав журналістам: „Хто сюди заходить, нехай забуде про дієту“. Родина Президента мала там 8 різних китайських страв із м'ясом, рибю тощо, а також специфічні китайські овочі.

З ФРАНЦУЗЬКОГО ОСТРОВА ІЛЬ Д'ЕВРАНІ домінують з тилими останками колишнього французького маршала Філіппа Петена, героя з першої світової війни, якого проте після другої світової війни судили й засудили у Франції на смерть, з заміною на довічну каторгу, як „зрадника“, за те, що скалічував вересня Гітлера й порадив на підпису капітуляцію з німцями й так званому Віши-уряду. Французьке громадянство поділене в думках щодо того, чи Петен був зрадником, чи рятувач країни й вард від фізичного винищення. Де Голль відкидав усі просяби оборонця Петена на помилування й Петен помер у в'язниці на тому острові у 1951 році у віці 84 років. Домовина з тілом Петена важила 1.750 фунтів. Й перевезли, мабуть, на яхті, яка була закорена біля того острова, й ніччю неспостережливо відплила.

ФРАНЦУЗЬКІ КОМУНІСТИ й усі „ліві“ повели кампанію проти уряду за заборону перевести в цьому тижні у Парижі міжнародну конференцію у справі амністії для американських дезертирів та втікачів від рекрутції. Французькі „ліві“ закликають урядові, що той, замість разом з „лівою“ вимагати від президента Ніксона амністії для дезертирів в ім'я „загального замирення“, піддається „диктаторським“ американським „фашистським“ кіл.

СТАЙ АМЕРИКАНОБКОГО ВІСЬКА у В'єтнамі ЗНАЛИСЬ до 14.180 військовиків. Від 28 січня ц. р., коли-то проголошено закінчення війни у В'єтнамі, відлікано відійти 8.320 воїнів. Частина їх перевезено до сусіднього Таї (Сіангу), де залишається сильна американська база. Але у Південному В'єтнамі все ще не настало повне перемир'я. Від часу проголошення його згинуло в боях — за даними південно-в'єтнамського командування — 7.186 комуністичних воїнів й 1.259 державних, при чому комуністи будуть по-прежнему перемир'я к. 4.000 разів.

В ІТАЛІЇ ВЕЛИКИЙ РОЗГОЛОС ДІСТАЛА справа закупа Нью-Йоркським Метрополітальним музеєм грецької вази з червоно-білими розписами. Газети розпитували про те, як ту вазу знайшли й хто був її останнім власником та продав Метрополітальному музею. Уряд повідав, що вазу закупили й вивезено легально, чи перепачковано з Італії за океан.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

Д-Р Т. ЛЕОНТІЙ ВІКОНУС ДАЛІ ОБОВ'ЯЗКИ ГОЛОВИ ВО УНРАДИ

Українське Інформаційне Бюро інформує, що д-р В. Федорчук, іменований на Тій Сесії УНРАди на голову Віконського Органу, з уваги на дальній незадовільний стан здоров'я не міг до цього часу приступити до виконання своїх обов'язків. Ці обов'язки виконує і далі заступник голови ВО д-р Т. Леонтій.

АКАДЕМІЧНІ ДОПОВІДІ В НТШ

Наукове Товариство ім. Шевченка в ЗСА влаштує в цьому році цикл виступів про визначних представників науки й літератури та про проблеми української науки. Метою цих виступів є познакомити ширше громадянство, старші й молодші, з проблемами української науки, літератури, мови й з українськими дисциплінами взагалі.

Саме з сторіччя існування Наукового Товариства ім.

Шевченка українська громада буде мати змогу зустрінутися на тих виступах з нашими науковцями, ставити запити та вести дискусії. Доповіді будуть відбуватися кожної суботи від 5-ої години попол., в залі НТШ, 302 Вест 13 вулиця в Нью-Йорку. Вхід вільний. Програма виступів буде оголошена в пресі своєчасно.

Д-Р В. ГОЛУВНИЧНИЙ ГОВОРИТИМЕ В УВАН ПРО СУЧАСНУ ПОЛІТИЧНУ СИТУАЦІЮ В СССР

Нью-Йорк. — Комісія Української Вільної Академії Наук для дослідів над революційною Україною й Советським Союзом влаштує в неділю 25 лютого ц. р. наукове засідання з доповіддю д-ра Всеволода Голубничого, професора Галтер Коледжу в Нью-Йорку, п. н. „Завдання до сучасної політичної ситуації в Советському Союзі“. Відбудеться доповідь в будинку УВАН при 206 Вест 100-а вул. Початок о год. 4-й го пол.

У ЛЯОСІ ПРОГЛОШЕНО ЗАМИРЕННЯ

Вієтнам, Ляос. — Державний уряд прем'єра Суванни Фуми й комуністи, репрезентовані їх партією Патет Ляо, підписали в минулий вівторок 20 лютого договір про перемир'я та політичне замирення, яке насправді закінчує тамтешню 20-тирічну громадянську війну, підтримувану регулярними військами Північного В'єтнаму по стороні комуністів. За цим договором перемир'я на всіх відтинках воєнного фронту має настати опівніч в середу 21 лютого Нью-Йоркського часу. Політичне замирення передбачує створення уряду з участю наполовину теперішнього вільного суспільства, що підтримує уряд Суванни Фуми, й наполовину комуністів. Таке рішення врадувало комуністів, як їх політична перемога, дармащо комуністи насправді контролювали вже більшість тамтешньої території. Американське летунство, яке активно підтримувало оборонні дії державного війська проти комуністичних атак, припинить всі свої дії з хвилиною, коли настануть у Ляосі фактичне перемир'я. Тому, що в найближчий понеділок 28 лютого почнеться у Парижі міжнародна конференція про В'єтнам. Америка не хотіла брати в ній участі будучи водночас активно заангажована у війні у Ляосі. Сподівається, що перемир'я у В'єтнамі й те, пер у Ляосі припинить закінчення війни також в Камбоджі, дармащо спорадично й істотично все ще постоїть у Південному В'єтнамі. В'єтнам, Ляос й Камбоджа становили французьку колонію Індокитай, яка у 1954 р. розпалась на 4 суверенні держави.

„Правда“ попереджає, що обмін партійних квитків завершиться усуненням „негідних“ елементів

Москва. — У зв'язку із закінченням на початок березня п. р. обміном членських квитків у Комуністичній Партії Советського Союзу, яка нараховує тепер 14,5 мільйона членів, московська „Правда“ виступила у великій передовій статті з попередженням, що в партії будуть усунені всі ті члени, які поведуться „негідно“ із „лихим званням“ члена партії й пролянуть інерцію й байдужість у своєму ставленні до партійних обов'язків і завдань. Водночас із цим „Правда“ зазначила, що провід КПСС не планувє якоїсь основної чистки серед провідних й низових кіл членства партії, такої, як її проводило в період культу Сталіна. Виступ „Правди“ вказував, що чистка не торкнеться провідних кіл партії, що підтвердив також Микола Підгорний, голова Верховного

Совету СССР, у своїй промові з приводу вручення йому нового відзначення, просявляючи теперішній „заслужений“ склад ЦК КПСС і його Політбюро. Згідно з офіційно закордонних обсерваторів у Москві, чистка буде проведена головню в середніх й низових колах партії й будуть вищені всіяні „негідні“, які баряться й пасивні комуністичній Заповідженні чистки виконувала пожеваву активність й партійну „пильність“ у парадічних колах окремих партій. Однею з цілей чистки має бути відстоювання кількості робітників серед членства КПСС. Під теперішню пору тільки 40,1 відсотка членів КПСС є робітниками за фахом, 15,1 відсотка — колгоспників, а решта 44,8 відсотка становлять бюрократи й чиновники й тому партія втратила свій „робітничо-селянський“.

Посол Ілля Нездолий обороняє права індійського населення в Канаді

Оттава. — 9 лютого у Палаті громад к а н а д ського Парламенту відбулася дискусія над законопроектом С-16 щодо зміни т. зв. Індійського акту, коли йдеться про зниження віку управління над голосування індійців у виборах з 21 до 18 років життя. У дискусії над цим актом також участь посол Ілля Нездолий (Медов Лейк, Саскачеван), о б о ро няючи законопроект. У своєму виступі він вказав на ряд фактів з власного досвіду з індійським населенням, яке управління до таких самих привілеїв й прав, що й маючі всі інші канадці. Як відомо, посол І. Нездолий, який є сином українського емігранта з Київщини, належить в Парламенті до нової демократичної фракції.

Ольга Загребельна обрана на Крало Української Преси в Канаді

Торонто. — Ольга Загребельна, яка репрезентувала пластований журнал „Юнак“, стала кралою української преси й радіо на 1973 рік, обрана на Раві української преси й радіо в Торонто 10 лютого ц. р. На першу князівну обрано Галину Гринь, репрезентантку „Українського Голосу“, на другу князівну обрано Надію Лойовську, репрезентантку „Вістей Комбатанта“. Головою жюри був артист-мал. Василь Курилик, секретарем журі — Христина Сеньків. Коронацію нової кралої й князівень перебрала крало за 1972 рік — Ярина Бука, репрезентантка „Свободи“. Всі кандидати отримали від СУЖ Канади в дарунок книгу поезій Лесі Українки в англійському перекладі Віри Річ з Англії.

Почесною гостею Рави була Міс Аргентини українка Галина Дудик з Буенос Айресу, яка привітала по-українськи прийнятих від української громади в Аргентині й по-іспанськи привітала в'єтнамського посла в Аргентині Рубіо Гонсалес Вергеса, який прибув на Раву в товаристві своїх двох дощок й культурно-

го аташе, д-ра Саноса. Серед видатних гостей був мейор міста Торонто Д. Кромбі з дружиною, який передав дарунок Галині Дудик і голіві СУЖ Канади Несторові Ріпенському та в короткій промові прославляв українську пресу й радіо в Канаді. Прийнявими були також міністер Іван Яремко з дружиною, президент Секретаріату Світового Конгресу Вільних Українців ягр Антін Мельник, — М. Гердесті, віде-президент великої канадської будівельної компанії, яка дала стипендію Галині Дудик у висоті 500 дол. і поважаю субвенцію для СУЖ Канади — й інші канадські та українські видатні гості. Раву відкрив Діюк, а майстром церемонії був Богдан Сеняшин. Наступного дня, 11 лютого ц. р. Галина Дудик була гостею Об'єднання Жінок Ліги Визволення України, причому українській красуні з Аргентини вручено гарний подарунок. Галина Дудик відвідує Монреаль і Оттаву, де зустрітиметься з українськими парламентаріями та видатними аргентинськими абиасами, які її офіційно за-просили.

УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТИ В АМЕРИЦІ ЖЕРТВУЮТЬ КРОВ НА РЯТУНОК ЖИТТЯ ДЛЯ ДЕМОНСТРАЦІЇ В ОБОРОНІ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ В УКРАЇНІ

Нью-Йорк. — З очолюваної пані Христено Кульчицькою Конференції Українських Молодечих і Студентських Організацій при Українському Конгресовому Комітеті Америки інформують про заплановану на широку скало акцію цих організацій по жертвування крові для шпитальних „Банків Крови“ на рятуюнок життя тим неужим, які крові потребують, та рівночасно для демонстрації української молоді в Америці в обороні нехтованих окупційним комуністичним режимом людських прав в Україні. Акцію пожертвування крові почнеться — згідно з домовленням з місцевим „Банком Крови“ — в Нью-Йорку в суботу, 31-го березня. Сто членів українських студентських й молодечих організацій планують пожертвувати в тому дні для неужим в місцевих шпитальних 100 ПАЙПІТВ крові із визначним зазначенням, що вони жертвують цю кров з думкою про своїх братів і сестер

в Україні, яким окупційний комуністичний режим відмовляє найосновніших людських прав, переслідує їх і засуджує без будь-якої провини на довічне ув'язнення й каторгу або забороту їх до закладів для божевільних. Передача сто пайтів української крові „Банкові Крови“ в Нью-Йорку почнеться в суботу, 31-го березня, ц. р. збіркою кровних жертводавців на площі Гаммершилда при 47-й вулиці й 1-й есеню. Звідтіля вони перейдуть демонстративно, під охороною поліції, 20 кварталів до 67-ої вулиці (між 1-ою й 2-ою есенями), де „Банк Крови“ матиме влаштовані окремі приміщення для прийняття кровної жертви від української молоді. Засоби масової інформації — преса, радіо й телевізія — поінформовані про цю благородну демонстрацію української молоді. Подібні акції заплановані також в інших осередках більших українських поселень.

Представники Конференції Українських Молодечих і Студентських Організацій при УКАА попереднього тижня відвідали Український Народний Союз і „Свободу“, інформуючи їх про заплановану акцію пожертви крові для рятуюнок неужим та для демонстрації в обороні людських прав в Україні. На фото в конференційній залі УНС сидять (зліва): Катка Семанішин (Союз Українських Студентських Товариств Америки), Христина Кульчицька — координатор молоді в Екзекутиві УКАА, проф. д-р Едвард Жарський — голова Шкільної Ради УКАА, Антін Філімончук (Об'єднання Демократичної Української Молоді), Юрій Карпінський („Зарево“), Ігор Дябоза й Ірина Твердовська (Товариство Української Студентської Молоді ім. Мігновського). Стоять (зліва) заступник голови УКАА, студентка УНС Володимир Сохан, Іван Ганкевич (Пласт), Аскольд Лозинський (ТУСМ), гол. пресвідник УНС Юрій Лисогір і редактор „Українського Тижневика“ Зенон Силик. В зустрічі взяли ще участь мгр Євген Гановський (Спілка Української Молоді Америки), інж. Миколода Яворський і д-р Іван Ярем, представники Союзу Українських Американських Спортсменів Товариства, гол. касир УНС мгр Уляна Діжук та ред. А. Дразан.

Молодь УВФ продовжує протестну акцію проти Москви

Нью-Йорк. — Продовжується протестна акція Молоді Українського Визвольного Фронту, започаткована в січні на відзначення роковин Крут. У Гленкові, Л. Айленд, на великій садибі-виллі, де живуть представники СССР, учні з 20-тих 21 лютого молоді розвісили великого розміру, 6 на 10 стіп, плакат з полотна, з написом англійською мовою: „Московські імперіялісти, забирайте геть з України!“, „Звільніть Юрія Шухевича!“, „Припиніть переслідування інтелектуалів в Україні!“. Там же були розклеєні протестні на-

ліпки. У Нью-Йорку того ж вечора молоді розклеїла наліпки, з подібними зверненнями в обороні прав нації й людини, на будинку „Аерофлоту“. Молодь продовжує розсилати поштою картки з зображенням С. Петлюри, С. Бандери, Р. Чупринки, із написами — ствердженнями, що українська молоді буде продовжувати їхню боротьбу за визволення України. Ці поштівки розсилаються до всіх посольств й амбасад СССР в Америці, Англії, Австралії та ін. країнах, а до Комісії прав людини ООН пересилаються відповідні листи-звернення з підписами.

Замирення у В'єтнамі скріплює міжнародну позицію Америки — твердить Ніксон

Вашингтон. — Замирення у В'єтнамі скріплює міжнародну позицію Америки та дозволяє їй з шансами більшого успіху змагати до закріплення миру у всьому світі — твердить президент Ніксон у своїй промові в Колумбії, столиці Південної Кароліни пред з'єднаннями палатами тамтешньої стейт-вої легіслатури. Темою виступу президента Ніксона, який зупинився в Колумбії, підозрі з Флориди до Вашингтону, була В'єтнамська війна й її закінчення, при чому Президент з'ясував, чому він раз-ураз називав підписаний з комуністами пакт про перемир'я у В'єтнамі „миром із честю“. Він віврадував продовжування війни, яку започаткували були президенти Кен-

неді й Джонсон, бажаючим не допустити до упадку міжнародного престижу Америки та огічення в рядах американського суспільства військовиків, коли б він пішов був за закликом тих американців, які поручали мир за всяку ціну, себто відкликання американських військ з єдиною рекомесатвою з боку комуністів — звільнення американських в'єтнамських полонених. Президент зачитував листа однієї американки, матери сина, який загинув у В'єтнамі, який прославляла Президента за те, що не закінчив війни у В'єтнамі так, щоб усі учасники тієї війни та всі родичи полеглих там воїнів могли вважати, що всі їх турботи й жертви були зайвими, нікому непотрібними.

БРИТАЙСЬКІ ІНТЕЛЕКТУАЛІСТИ В ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКИХ ДИСИДЕНТІВ

Лондон (Теодор Данилів). — Велика хвиля арештів українських інтелектуалів, яка прокотилась Україною у 1972 р. не тільки звернула увагу на себе публічної опінії у вільному світі а й викликала обурення. Преса у Б. Британії й інших країнах Заходу широко інформувала й інформувала про ці драконські заходи окупційних советських властей у відношенні до дисидентів в Україні. Серед пресових органів Б. Британії, які інформували й широко інформують про події в Україні, є одна із найповажніших британських газет, лондонський щоденник „Таймс“, більш ніж мільйонний наклад, якого розходиться не тільки на Бритійських островах, але також у різних краях по обох боків океану. В ньому, на тему дисидентів в Україні та СССР було поміщено цілий ряд поважних статей пера видатних вищого Економічного Школи в Лондоні П. Редакція та інших авторів. Всі ці інформації й матеріали зрушили британську публічну опінію, а вилвом того є лист у цій справі до редакторів „Таймсу“ від групи видатних діячів науки, мистецтва й культури. Лист цей був поміщений у числі газети з 3-го лютого 1972 р. п. з. „Шораз більше судових процесів в Росії“. Лист звучить: „Ми не уявляємо, як це може бути, як советські власті посилюють переслідування інтелектуалів, які відкрито виступали проти урядового ла-

мани советської конституції та людських прав взагалі. Репресії були вишуканою строго в Україні, де близько 100 осіб — переважно молодих письменників, мистців і вчених помирковані політичної орієнтації — було арештовано у 1972 році. Їх провини полягали у відкритому протестуванні проти у їх переконанні, офіційної дискримінації української мови й культури в рідних Української ССР та у критикуванні інших порушень громадянських й національних прав, гарантованих советською конституцією. Частина тієї критики була звернена в бік КГБ, прокураторів та судів за їх часте порушення советського права й правної процедури. „Ось тут кілька фактів, які були старанно перевірені тими особами, яких знаємо й опінії ми довіряємо і які, як ми в цьому переконані, є повністю автентичні. „Щонайменше 20 із зазначених арештованих в Україні вже було засуджено — фактично на тасмних засіданнях судів — на недовідко високі карні тюремні й заслання, які не стоять у ніякому відношенні до закиданих їм „злочинів“ і є повністю призначені на те, щоб залякати й примусити мовчати найвідважніших оборонців громадянських прав в Україні. „І так, щоб навести тільки декілька справ. Данило Шумук і Юрій Шухевич, (Закінчення на ст. 4-й)

На фото (зліва): крало Української Преси й Радіо 1972 Ярина Бука („Свобода“), Галина Гринь — перша князівна 1973 („Український Голос“), крало української преси й радіо 1973 — Ольга Загребельна (журнал „Юнак“), Надія Лойовська — друга князівна 1973.

СВОВОДА

FOUNDED 1969
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Assn., Inc. at 81-85 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07308

Вселюдська справа

Щораз тривожніші вісті з України про долю арештованих ще на початку 1972 р. українських діячів заставляють українську громаду за межами України, в усіх країнах нашого поселення, до дальших зусиль в обороні основних прав української людини. Треба привертати думку активну постану українських молодіжних і студентських організацій, які ведуть перед з цієї акції оборону. Минулого тижня Комісія Прав Людини Секретаріату СКВУ порушила питання переслідуваних діячів на форумі ОН. Відповідні резолюції схвалила Рада Метрополіти Української Православної Церкви в США, від імені якої метрополіт Метелав переслав протестатійні листи на адреси цілого ряду міжнародних установ, у віданні яких є питання збереження прав людини та боротьба з порушенням цих прав.

Цим, однак, наша оборонна акція не може обмежуватися. У цю акцію мусить включитися найширша кола нашої громадянства. Не повинно бути ні однієї нашої організації: церковної, загальногромадської, професійної, наукової, яка не взяла б участі в цій акції. Не повинно бути ні однієї української людини поза межами України, яка стала б осторонь цієї акції і не причинилася до її скріплення чи то відповідною фінансовою підтримкою, чи якимсь конкретним починком.

У "Свободі" з 16 лютого вміщено статтю проф. Юрія Кульчицького, який накреслює широкий план такої акції і вказав на форми та способи її ведення. Вважаємо, що ці думки і пропозиції мають бути використані у практичному розгортанні нашої оборонної акції. Треба, щоб наші професійні організації — професорів, лікарів, інженерів, бібліотекарів тощо — поширили цю акцію на всі професійні організації у США та в інших країнах, а також на міжнародних наукових і професійних конференціях, нарадах. Важливим є, щоб цією акцією були охоплені університети, науково-дослідні установи різних країн.

Мусимо мати на увазі, що пряма політична акція, самі листи чи петиції не роблять всього і не мають бажаного успіху, якщо не зуміємо організувати масового тиску світової публічної opinio, якщо справу порушення прав людини в СССР не зробимо справою всіх народів.

Партія паразитів

У зв'язку із запланованим в Совєтському Союзі обміном партійних квитків, що має початися в березні цього року, в політичних колах Заходу звертають увагу на кількість і професійний склад членства цієї велетенської і єдиної в СССР політичної партії.

Згідно з визначеннями в Українській Радянській Енциклопедії, Комуністична Партія Совєтського Союзу — це „бойовий, випробуваний авангард радянського народу, який об'єднує на добровільних началах передову, найбільш свідому частину робітничої класи, колгоспного селянства і інтелігенції СССР". І що вона „заснована великим Леніном як передовий загін робітничої класи".

В перших роках діяльності цієї партії уже в створеному 1922 року СССР совєтські пропагандисти прославляли її пролетарський робітничо-селянський характер, підкреслюючи у статистичних даних факт переваги робітників і селянства в її складі. Проте, з роками такі дані перестали публікуватися.

На 1 жовтня 1961 р. КПСС мала 9 716 005 комуністів, не враховуючи у цю цифру членів комсомолу. Десять років пізніше, на 1 січня 1969 р. в цій партії було вже 13 640 000 членів. Тепер вона нараховує вже кругло 14 500 000 членів. Але, як встановили західні аналітики, тільки 40,1 від. цього числа є робітниками і тільки 13,1 від. колгоспниками. Решта членства, тобто 44,8 від., або майже понад сім мільйонів комуністів це т. зв. інтелігенція, тобто чиновники й апаратники — службовці партійних й урядових установ, або ж звичайному розумінні бюрократія, чи, як їх визначають в совєтських самвидавних публікаціях, паразити.

Сучасний склад КПСС виключає такий чи інший її пролетарський, робітничий чи її робітничо-селянський характер. Цей факт дуже неприємний для нинішнього кремлівського керівництва, і воно намагається змінити склад КПСС усіма штучними засобами, не виключаючи й фальшиву статистику. Однак, ледве чи поведеться це вчинити, бо комуністи стали в СССР новою експлуататорською класою і своїх позицій — посад та привілеїв — не хочуть зрікатися.

Добра рецепта

Товариства українських професіоналістів, зокрема такі, як лікарів, інженерів, професорів, заслугою відзначаються великим авторитетом серед нашої громади і часто викликають подив серед наших співгромадян в Америці й Канаді. Вони бо, плекаючи і розвиваючи свої високі професійні ідеали і чесноти, рівночасно є й дискусійними та патрістичними установами в повному розумінні цього поняття. Одним із чергових доказів цього може послужити великодушний жест Товариства Українських Лікарів Північної Америки, що ним без сумніву є уфундування для законодавчих і членів Уряду у Вашингтоні та примірнику другого тому коштовної Англомовної Енциклопедії Українознавства, надрукованої у видавництві Торонтського університету заходами і коштом Українського Народного Союзу під головуванням редакцією проф. д-ра Володимира Кубійовича. Перший том цієї монументальної книги уфундувало Українське Лікарське Т-во для цих державних мужів після його появи кілька років тому.

До кожної із висланих цих книг додається карточка з емблемою, назвою і адресою Українського Лікарського Товариства і з зазначенням, що не його подарунок. Карточка, без сумніву, зверне на себе увагу своєю емблемою та підписом, і напевно не в одного з тих, хто книгу одержить, викличе зацікавлення. Можна також припускати, що не в одного з тих, хто її одержить, зродиться думка, що ця книга — це така справді добра „рецепта" на поглиблення й доповнення його знання про ту велику і багату країну, ім'я якої вже постійно поминається в пресі та книжках і поступово стає майже синонімом також найвищих американських ідеалів: прагнення волі і незалежності та невинного замирення за них.

Жест Українського Лікарського Товариства з другим томом Англомовної Енциклопедії Українознавства, як і раніше з попереднім томом, далеко не поодиноким у таких шляхетних акціях і вчинках цього та інших наших професійних установ. Наші лікарі випускають нам добрі рецепти, коли ми звертаємося до них з нашими фізичними недомоганнями, але вони мають добрі рецепти також і на лікування наших суспільних недомогань, на скріплення нашої суспільної енергії в добрі цілі. Вони справді заслуговують на нашу пошану і вдячність.

В. С-ко

НИТАЙ УЧОРА І СЬОГОДНІ

Читачі а м ериканської преси впадає в око її зміна в трактуванні червоного Китаю, що його тепер іменують як Китайську Народну Республіку, і в описі життя китайського народу під режимом Мао. Річ зрозуміла: у відносинах між США і Китаєм почалася нова доба протиположного, здавалося б, співзвучання. Але чи аж так змінилося за останній час життя в „піднебесній імперії" червоних мандаринів, щоб можна було захоплюватися, а подеколи й ставити його за зразок для демократичних країн, зокрема Америки?

Ще не так давно Мао Тсзунг кричав: „Комунізм — це молот, яким ми розтоплюмо наших ворогів!" Цим „паперовим молотом" жадного з „імперіалістичних ворогів" з „передусім Америки" він не знищив, але багато нових ворогів нажив. Чи не треба було йому придумати щось інше замість молота? І він придумав.

В 1964 р. завжди добре поінформований „Тайм" писав, що після 16 років комуністичного панування економіка та сільське господарство Китаю перебувають у жалюгідному стані. „В е л и к и й стрибок" із злиднів у добробут — „стрибок", до якого в 1958 р. найжорстокішими засобами змусила китайський народ комуністична партія, закінчився повним фіаско. І доєд на подв'язи китайських селян безділяно стоїть мільйони н и ш е н и х д о ш а м и й вітрами примітивних доменних печей, якими Мао думав забезпечити розвиток китайської індустрії і ввести країну в комунізм. Чи не нагадують вони хрущовської „цілини" і кукурудзи?

Сталінськими методами провів Мао колективізацію сільського господарства, внаслідок якої величезна імперія акрилася десятилетиями тисяч „комун", де усе успішно майже все майже селян, як про це мріяв у ХУ стол. Мур у своїй „Утопії". А проте, навіть на початку 70-их років Китай мусить щороку купувати в „імперіалістичних хижаків" на сотні мільйонів доларів збіжжя.

„Культурна революція", яку провів Мао в Китаї, злизувала світ своєю ніби абсурдністю, хоч-мало вона запланована в Пекіні цілком. Виглядала ця „революція" як самознищення 700-мільйонної нації, як цілковите розладнання державно-політичного життя, внаслідок чого на кілька років заверла в ті країні будь-яка культурна та наукова діяльність, а економічний рівень катастрофічно обнищав.

За панування комуністів загинуло і фізично зликувалося, за обчисленнями західних експертів, 30-40 мільйонів китайців.

Розрив Пекіну з Москвою в 1960 р., внаслідок якого сотні совєтських інженерів і техніків вернулися до СССР, також тяжко позначився на

економіці Китаю: припинено будову багатьох фабрик, а фабричні машини і літаки, здебільше совєтського виробу, залишилися без запчастин.

Однак, хоч Хрущов і відмовився передати Мао секрет виробу атомової бомби, китайські вчені, що ще перед Різдвом Христовим уміли виготовляти бойові ракети, спромоглися збудувати свою власну атомову, а пізніше й водневу бомбу. Це ніби парадоксальна річ, що у такій відсталій країні будують тепер наймодернішу й найдорожчу зброю. Але власне диктаторські режими, які в своїх інтересах можуть змобілізувати всі ресурси країни, головною статтею в державних бюджетах ставлять зброю.

І власне китайська ядерна бомба, що настрашила була цілий світ, стала причиною, яка змінила відношення його до Китаю. Захід зрозумів, що вже минулися ті часи, коли можна було „наводити порядок" в тій країні експедиційними корпусами.

Матеріальний рівень населення Китаю в різних районах неоднаковий. У Кантоні, наприклад, донедавна придли мануфактури на одну особу становив лише 1/2 фута річної, а в Тайнані — 7 футів. Щоб купити якийсь крам, китайці мусили мати не лише гроші, а й купони. Кожний крам, одержував купон на два бруски туалетного мила річно і один брусок мила до праця місяця. Олію, мук, цукор видавалось на картки. А проте, загальновідомо: терпеливість і невблагливість китайця, який цілий день може обходитися жменню вареного рису.

Режим Мао після „культурної революції" спирається на військо і студентів. Комуністичну індоктринацію перекоштує в обов'язковому порядку все населення, починаючи від дітей у дитячих садках і до глибоких стариків.

Внаслідок напруження відносин з СССР почалася гостра „пропагандна війна", на 3000-мільйонній китайсько-совєтській кордоні стігнено численне військо і встановлено ракети середнього засягу, а атомові реактори і іншого роду ядерні інсталляції перевезено в гірські райони Тибету. Сьогодні вже не Америка, а СССР для Китаю найбільший ворог і не знають хто кого більше боїться — Москва Пекін чи Пекін Москва.

Минув рік, відколи президент Ніксон відкрив „еру переговорів", і в ідеї „лівого дракона" в Пекіні. В історії дипломатії від часу другої світової війни це була найважливіша ініціатива, внаслідок якої ніби згасла 22-річна ненависть Пекіну до Америки, хоч залишилась обопільна підозра.

В результаті „лінг-понгових гри" червоний Китай відвер до ОН, витиснувши (Закінчення на ст. 4-й)

Д-р М. Данилюк

ДРУГИЙ ПАМ'ЯТНИК АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ

Можна б з а ризикувати твердженнями, що коли б у сучасних умовах різні політичні чинники заініціювали створення Інституту для „вивчення України" або для політичних демонстрацій, то громада цього пролику підтримала б так, як це сталося у випадку катедр Гарварду. Справа не в недовірливості окремих розумних політичних акцій, а в доцільності, де, коли і як зосереджувати свою енергію, у тому, що саме є справді тризвуччям вартістю в „допомозі народів". Опінії, висловлені нашою громадою — спонтанна і щира, вона повинна змусити наші громадські і політичні кадри над цим подумати.

Подумають над цим і в Україні. А живаючи дещо сарказму та передбачачи дозволу СССР такою, яка зустріла всі попередні імперії, можна відважитися на припущення, що звичи Шелест, Шербицького, Сомочина і інших ще студентівимуть „порядком обміну студентів" вільних країн, при українських катедрах у Гарварді, а університет або Академія Наук в Києві одержать із Гарварду колись ще не одні цінні наукові документи, що їх в Україні категорично поклали або пограбували.

Для цього вистачить переглянути біографію катедру українознавства в Гарварді, слідкувати за комплексом наукових збірок, бібліотеки. Коли б ми тепер могли запитати наших переслідуваних в Україні, яку саме форму допомоги собі в Україні вважають за кращу — видавання брошур та писаня статей, що пов'язують діяльність культури й оборони людських прав в Україні з окремими політичними організаціями на еміграції, наприклад, все населення, починаючи від дітей у дитячих садках і до глибоких стариків.

Внаслідок напруження відносин з СССР почалася гостра „пропагандна війна", на 3000-мільйонній китайсько-совєтській кордоні стігнено численне військо і встановлено ракети середнього засягу, а атомові реактори і іншого роду ядерні інсталляції перевезено в гірські райони Тибету. Сьогодні вже не Америка, а СССР для Китаю найбільший ворог і не знають хто кого більше боїться — Москва Пекін чи Пекін Москва.

Минув рік, відколи президент Ніксон відкрив „еру переговорів", і в ідеї „лівого дракона" в Пекіні. В історії дипломатії від часу другої світової війни це була найважливіша ініціатива, внаслідок якої ніби згасла 22-річна ненависть Пекіну до Америки, хоч залишилась обопільна підозра.

В результаті „лінг-понгових гри" червоний Китай відвер до ОН, витиснувши (Закінчення на ст. 4-й)

Можна б з а ризикувати твердженнями, що коли б у сучасних умовах різні політичні чинники заініціювали створення Інституту для „вивчення України" або для політичних демонстрацій, то громада цього пролику підтримала б так, як це сталося у випадку катедр Гарварду. Справа не в недовірливості окремих розумних політичних акцій, а в доцільності, де, коли і як зосереджувати свою енергію, у тому, що саме є справді тризвуччям вартістю в „допомозі народів". Опінії, висловлені нашою громадою — спонтанна і щира, вона повинна змусити наші громадські і політичні кадри над цим подумати.

Подумають над цим і в Україні. А живаючи дещо сарказму та передбачачи дозволу СССР такою, яка зустріла всі попередні імперії, можна відважитися на припущення, що звичи Шелест, Шербицького, Сомочина і інших ще студентівимуть „порядком обміну студентів" вільних країн, при українських катедрах у Гарварді, а університет або Академія Наук в Києві одержать із Гарварду колись ще не одні цінні наукові документи, що їх в Україні категорично поклали або пограбували.

Для цього вистачить переглянути біографію катедру українознавства в Гарварді, слідкувати за комплексом наукових збірок, бібліотеки. Коли б ми тепер могли запитати наших переслідуваних в Україні, яку саме форму допомоги собі в Україні вважають за кращу — видавання брошур та писаня статей, що пов'язують діяльність культури й оборони людських прав в Україні з окремими політичними організаціями на еміграції, наприклад, все населення, починаючи від дітей у дитячих садках і до глибоких стариків.

Внаслідок напруження відносин з СССР почалася гостра „пропагандна війна", на 3000-мільйонній китайсько-совєтській кордоні стігнено численне військо і встановлено ракети середнього засягу, а атомові реактори і іншого роду ядерні інсталляції перевезено в гірські райони Тибету. Сьогодні вже не Америка, а СССР для Китаю найбільший ворог і не знають хто кого більше боїться — Москва Пекін чи Пекін Москва.

Минув рік, відколи президент Ніксон відкрив „еру переговорів", і в ідеї „лівого дракона" в Пекіні. В історії дипломатії від часу другої світової війни це була найважливіша ініціатива, внаслідок якої ніби згасла 22-річна ненависть Пекіну до Америки, хоч залишилась обопільна підозра.

В результаті „лінг-понгових гри" червоний Китай відвер до ОН, витиснувши (Закінчення на ст. 4-й)

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ПРО „ПОМИЛКИ І НАСЛІДКИ"

Редакційна стаття „Помилки і наслідки" („Свобода" з 14 лютого 1973) незалежно від добрих інтенцій перекинулася під кінець у бажання розправити та передчасного проголошення перемоги, чи успіху. Цілком нещастливим є поділ сторінок на „ентузіастів" та „песимістів" разом із причепленням остаточної оцінки, хто є правий, а хто помилувся. В світі розумування та вірної зміни методи доказування речі не такі прості, і дозволяють звернути Вашу увагу на деякі „подробічки", які Ви перочитали.

Ставлячись критично до даної акції це ніяк не потягає за собою констатувати негального змінювання вартості та остаточної висновки. У випадку українських студентів в Гарварді доцільним було б здержатися покищо від успішних оцінок аж до часу, коли наслідки почнуть виявлятися, а це може статися за довший час. Факти зібрання грошей і проголошення інтенцій категорично не вистачає для висновку „ентузіастів" праві, а песимісти помилувся. Теоретично беручи, майбутнє може довести протилежне, і таке в історії дуже часто бувало.

Чому не зачекати аж перші праці з'являються у видавництвах Гарвардського університету, а не в якомусь обсерваторії видавництва в Мюнхені? До сьогодні Гарвард не видав жадної праці на українську тему. До тих технічних застережень слід додати якості праць в змісті українських наукових та національних інтересів.

Іншим Вашим пропущеним аспектом є принципове питання наукової свободи, а зокрема української наукової свободи, бо американська наукова свобода не завжди є ідентичною з нашою, і це хіба мусить кожному бути ясным. Ми стоїмо на становищі, що історія принципово є суб'єктивно науково і тільки матеріалістична

має свою закономірність і віддає собою настрої тих, що в Україні. Збереження хребта і мозку нації — це завдання „насамперед". Це пошування росте, його підкопуть нові кадри. Кожний новий випуск „Української Вісника", кожна нова поезія, нова брошура, нова вістка з України стане черговим стимулом. Однак, було б дуже прикро, коли б для громади й далі стимулом було лише заперечення неадекватної політики в організованому житті наших установ. Більшим стимулом була б акція виключення цих установ у спільне завершення другого пам'ятника американської України. Це необхідно не лише тут, це — рука братів через океан.

Чому не сказати правди, що в Гарварді, як і скрізь, не всі „генії" і не все, що здається „походило", є абсолютотом? Творити миття, безпечно, бо з чим тоді ми залишимося? Пригадайте собі, як сім гарвардських професорів накупалися на Генрі Кіссінджері за Камбоджу — і хто в кінці був правим чи „песимістом". Заледнівши в листах неопінованих, що тільки Гарвард зможе „повернути" нам Київську Русь — Україну? Значайно пропагандою, а не поважним науковим аргументом. Щоб це осягнути, треба мати самостійну думку, яка зможе всіма засобами концентрації перенести науковий світ у нашій рації, і тому всілякі намагання віддати науку від політики в „ім'я наукової об'єктивності" — тільки тактика та стратегія в руках певних одиниць.

Тому саме звертаємося до української громади і преси із закляком подбати! Проте, щоб НТШ в році свого століття дстав повну підтримку в усіх видах, а там буде дискусувати, що додатково дасть нам американський університет і як його використати для нас.

Степан М. Горак
Чарлстон, Лл.

Під час обідньої перерви не годиться нікого турбувати телефоном, нікого відкладати. Від шостої до восьмої вулиці повні людей, переважає молодь, хоч не бракує й старших. Театри, концерти, кіна, фестивалі (в сезоні опера) — являть поденні.

Річ ясна, між життявою стопою американського і югославського робітника не може бути порівняння. Там авто і телевизор вершок шпаста, і те шпаста декому попадається — це правда!

Брак санітарних і гігієнічних умов (скупю з милом, папером і рушниками, відсутність хемічних пралень) — це одна з найбільших сучасних болячок Югославії — болячок, до яких югослави звикли, з якими звиклися.

(Продовження буде).

Іванна Савицька

ПОДОРОНН У НЕВІДОМЕ

(Пригоди і люди)

Життя людини складається з чотирьох основних етапів: безтурботне дитинство, юнацький любов, праця і втрата — відпочинок і час на подорожі.

Збігом обставин мені пощастило поєднати третій етап із четвертим, а в усіх — мій репортаж.

Лечу

Маючи до вибору Японію, Мексику і Європу, вибираю останню, в припущенні о м у темпі полагоджую прольоту пашпорта (щеплення не треба, візи дістає на кордоні), пакую необхідні речі і двадцять п'ятого вересня їду на летище. Гаряче і душно.

Мій літак ліній „Люфганза" типу 747 справляю і з розмахом піднімає на дужих крилах і о год. 7:45 вечора повільно тріста пасажирів у напрямку на Франкфурт. Лечу

в невідоме. Ніяких готельних замовлень (справа перша в Європі вага).

Дубровник, Сараєво, Прага і Братислава мені чужі. Загреб, Атина і Букарешт пам'ятаю з своєї службової поїздки три роки тому.

В літак, як звичайно на довгих лініях: вечери, фільми, музика, майже безсонна ніч. Наш лет був спокійний і щасливий, сполуча із Загребом точна щодо хвилини, але тут, у тому ж Загребі, гостинному й сонячному колись, зустріла мене несподіванка. Всі готелі кімнати зайняті! Трьдженна конвенція готелів поставила мене майже у безвихіді — становив.

Давно на відоме число телефону. Ніхто не обзивався. Надворі дощ, проймаючий осінній холод лопить кості, я вся тремчу у промо-

клому плащі. Ноги і червоні цілком мокрі.

Везрадийн таксівар воли мене з готелю до готелю. Врешті рішаю їхати на поліційну станицю.

За двадцять хвилин маю кімнату на два дні в готелі „Брістоль", теплу і чисту, за сім доларів на добу, зі сніданком (один долар — шість налітять югославських динарів). Ситуація опанована, дах над головою є.

Загреб

Я не буду подавати вам історії міста, не буду вичисляти всіх музеїв, церков, театрів, історичних пам'яток. Все це знайдете самі у кожній туристичній довідничку чи у вашій міській бібліотеці. Я розкажу вам про сірних людей Загребу, поправду жас вулицями міста, покажу Загреб таким, як я його бачила ще недавно.

Місто цікаве своїм гористим положенням (до католічній церкви йдете витаном), гарне своєю старовиною, вузькими, камінними вулицями, ярним і овецьким базаром посеред міста, алеями, парками, зеленню і морем квітів.

У крамницях, що сильно відрають відсталистю і відмінністю від прийнятого на заході стилю — властиво, є все. Є неважливі одяг і взуття, які продаються в державних крамницях, всі під однаковий стиль. Крамниця до крамниці подібна, як близнючки-сестри. Нема потреби шукати кращого, бо скрізь це підте, одне й те саме. Є харчові продукти (багато різних і м'ясних консервів), є білий і тільки білий хліб (туго замішена італійська булка). Чорного і житнього хліба не побачите ніде. Багато аж забагато горіхливих крамниць і ресторанів, де продають горілку. Є добрі різьблені гіста. Все це для маловибалганого покупця, який є автохтонне робітниче населення, вповні вистачає. Мало, дуже мало крамниць і меблів, як також з іграшками. Добре поставлені крамниці, багато мистецьких книг, наукових, белетристичних, дитячої літератури, майже не видно пропаганди; вона очевидно є, бо мусить бути, проте еспрнто поставлена на дальший плія і не

Випадає у вічі. Книгарні завжди повні покупців. Вимогливий і заморний югослав одягається в Італії. Звідтіля приходять до Загребу добрий одяг, який продається в одній чи двох „бутич"-крамницях. Він дорогий і недоступний для людини з середнім зарплатком.

Та є щось, чим побирає Загреб цілу Америку — це квіти. Окремі базари з квітами. Гвоздики, аїстри, стели за столами повні букетів роз. Квіти у вазах в поштовому уряді, квіти на стаціях, квіти в автобусі, квіти в руках прохожих.

У потопі в тому квітчастому раю, я зовсім не боюся алергії; вона пропала, остала в Нью Йорку, на першій есені „Давтанву".

У церквах дзвонять дзвони, люди ходять до церков, моляться.

Ввора і фабрики починають свою працю о шостій тридцять ранку, зате о третій — кінець праці. Крамниці відкриваються о восьмій, закриваються о дванадцятій і щойно від п'ятої до восьмої вечора місто оживає наново.

НИТАЙ УЧОРА І СЬОГОДНІ

(Закінчення зі стр. 2-ої)

заїмає а іоналістичний Китай, що, можливо, прогностично себе незабаром окремо державою. Вже 80 країн навізали дипломатичні відносини з Пекіном і розірвали їх з Тайванем. А очі наближених подій південноамериканських країн подалу відвертаються від Америки і звертаються до Китаю, бо «китайський мир» у В'єтнамі не гарантує їм безпеки. Протягом 1972 р. понад 700 делегацій з понад ста країн склалися в Китаї «дружні візити». Все це, без сумніву, неповажно в Москві і змушує її виявляти власну дипломатичну ініціативу, використовувати візит през. Ніксона в Москві.

Наслідуючи в усьому сталінські зразки, китайські комуністи широко практикують також «показуху» і демонструють перед чужинцями гостями «потомкивських сел». І так само, як і в нашій країні в СРСР, західні туристи і дипломати долаються в Китаї на ці хитро розставлені гачки.

Однією з таких мимовільних жертв власної довірливості, бажання бачити те, що бажається побачити, став сенатор Юг Скотт, який зі своєю дружиною подорожував недавно по Китаю.

У розмові з американськими кореспондентами сен. Скотт заявив, що у китайців він побачив... любов до сміху і глибоке вичуття гумору. Значить — веселий народ! Та й сміються люди не тоді, коли їм гірко живеться. Зрештою, сам сенатор стверджує, що китайці — «шасливі народ».

«Китайські діти», — заявив сенатор, — веселі, грайливі і люблять співати пісні на хвалу керівників Мао. Я бачив навіть хлопчика 5-6 років, який співав арії з опери «Місячний опер».

Чи не маленькі це копії совєтських ювенатів і півноросів, що в часи Сталіна освіталися, шасливі і заможні життя?

У Пекіні сенатора привітали вразливі тітка, як контрраст до американських гамірих міст: у безшумному русі проїздили повз нього на роверях, немов на параді, тисячі китайських робітників і службовців у своїх сараках.

Сенатор Юг Скотт, ще в 1942 р. відвідавши Китай, написав книжку п. н. «Золота доба китайського мистецтва». Тепер він, після урочистого прийняття в Шанхай, побачив у Китаї різницю змін. Ось, наприклад, у 1942 році рої мух носилися по вулицях, затримуючи

небо. Але «предсідник Мао» сказав народом, що він мушкетер виступити мух, і тепер їх майже немає. А за поодинокими, не зникшими ще мухами вганяють діти з ляпками.

«Харчів у Китаї багато», — каже сенатор, — і вони дешеві. Китайці мають більше їжі, як росіяни. Крамничі повні краму, і черг біля них, як у Совєтському Союзі, не видно.

На селі бачив сенатор сільськогосподарські комуні, поверхові будинки, в яких мешкають селяни, але про умови їх праці і їхні заробітки не згадує.

Своє інтерв'ю закінчує сен. Скотт уже оптимістичним твердженням: «Китайці не є агресивним народом. Я не думаю, що світ має боятися, що китайці можуть спровокувати світову війну. Вони не хочуть воювати, але якщо їхні кордони будуть загрожені, боронитимуть їх».

І ще: «Китайці раз-у-раз казали мені, що вони не хочуть сваритися з американцями. Вони заперечували мене, що ці два народи завжди любили один одного».

В країнах диктатури за народи завжди говорять державні урядовці. Китай є країною жорсткої комуністичної диктатури, тож усі ці заперечення миг чуття сенатора хіба від представників режиму, що алаштував для високого американського гостя пишну «показуху».

Про політичну незбалансованість червоного Китаю, політичний терор і низький матеріальний рівень його населення свідчать численні відкриті з тієї країни до англійської колонії Гонг Конг. Останнього року, як повідомляв «Гонг Конг Стар», 13,000 китайців, виникаючи прикордонну сторожу, і смертельно небезпечних акул — пакевія, переплинули до тієї острівної землі через 4-мильову протоку Південно-Китайського моря. Мало не щодня морські хвилі виносять на береги Гонг Конгу групи застрелених китайських чекістів втікачів. А проте, цього року сподівалося подвійного числа китайців, що волють смерті, як режим Мао.

Отже, барабани, в які вдарилася західна преса, просявляючи нового «союзника» — штучно творений гамір. Годі сподіватися чогось доброго за широкими умислами хунхуза з атомовою бомбою, який ніколи не зрікався своєї цілі — за всяку ціну, не оглядаючись на жертв, поширити комунізм у цілому світі.

БРИТИЙСЬКІ ІНТЕЛЕКТУАЛІСТИ В ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКИХ ДИСИДЕНТІВ

(Закінчення зі стр. 1-ої)

які відбули 20 років кари з політичних засудів у різних фашистських і сталінських концетраційних таборах, були засуджені у 1972 р. на 10 років таборів примусових робіт та 5 років заслання за написання (і навіть, як виглядає, не поширювання їх) своїх споминок; а письменник Михайло Осадчий на сім років таборів праці і п'ять років заслання за подібний «злочин».

«Письменницю і мисткиню І. Стасів-Калинець засуджено на десять років таборів і заслання а її чоловіка Ігоря Калинця — одного із найяскравіших талантів в українській літературі — на три роки за різні подібні обвинувачення. (Насправді І. Калинець засуджено на дев'ять років ув'язнення і три роки заслання — Ред.)

«Знов іший письменник, Василь Стус, був засуджений на вісім років; а православний священник Василь Романок на сім років таборів примусової праці і три роки заслання.

«Ці нові жертви зійшлися тепер разом, у тюрмах і таборах, із численними українськими дисидентами, які вже там є, а між якими є також Валентин Мороз, якого у 1970 р. засуджено на таємному засіданні суду на дев'ять років тюрми і п'ять років заслання за написання есеїв, що критикують національну політику Кремля і за критику ламання права органами КГБ.

«Цілий ряд арештованих інтелектуалів все ще ждуть своїх процесів, а між ними є видатні літературні критики Іван Добря і Іван Світличний, журналіст Якушеслав Чорновіл і письменник Євген Сверстюк. І знов їх однієюкою «пронивно» бути факт, що вони відкрито і з помиркованих позицій критикували офіційні порушення совєтських

конституційних і правничих норм (чого, навіть совєтське право, не забороняє їм робити).

«Чи совєтський уряд почуває себе так невпевним, що він дусить являти таких брутальних санкцій у відношенні до голосів критики власного уряду, про яку (розривається у відношенні до британського уряду) ми щоденно читаємо у британській пресі? У світі згаданих репресій, тяжко погодитися із твердженням Кремля, що він успішно розв'язав національну проблему в СРСР. А тепер, коли Совєтський Союз старється поліпшити свої відносини з Об'єднаним Королівством й іншими західними країнами, ми просимо совєтської власті пам'ятати, що того роду акції з їх сторони, коли йдеться про британських інтелектуалів та без сумніву багато інших, є найбільшою перешкодою для дружби між нашими країнами».

Крім вже згаданого Моріса Крепстона, професора політичних наук на Війській Економічній Школі в Лондоні, листа цього підписали: Петі Ешкрофт, Лама Ордену Британської Імперії, актриса; Алфред Аер, Сер, проф. логіки Оксфордського Університету; Роберт Берлі, Сер, голова Центральної Ради Селі Оук Коледжів; Деніс Бюган, Сер, професор політичних наук університету в Кембриджі; Стюарт Гемпшір, директор Уолдгей Коледжу, Університету в Оксфорді; Френк Кермоуд, професор нової англійської літератури Лондонського Університету; Робінсон, барон, канцлер університету у Спрінгінг (Шотландія); Егуді Мекунгін, скрипаль; Дж. В. Прістлі, письменник і драматург; Річард Уолгейн, професор філософії думки й логіки Лондонського Університету.

Перед концертом алумнів УМІ

В ряді ювілейних святкувань Український Музичний Інститут влаштує Концерт Алумнів в неділю 25-го лютого 1973 р. в залі Українського Інституту Америки.

Коли бажавмо постійного росту і тривання нашої школи чи організації, мусимо включати в нашу раду молоді професійні сили, як нову зміну. На короткий час родинні обставини відтягають особливо молодих мистиків від публічних виступів і концертів. Але підсвідомо вони тужать за острівом і ждуть тієї хвилі, коли б своє мистецтво знову могли передавати спратній публіці.

Три півністки: Галия Саган-Портник, Ірена Кондрат-Федорина і Марта Цибик, співачка Христина Осадчик-Павлівська та музиколог Роман Савицький, мол., беруть участь в згаданому вечорі, разом з учителями: Ігорем Соколом і Євгенією Чарнецькою.

Вірю, що публіка Нью Йорку і околиці своєю присутністю підтримають наших молодих мистиків, нашу гордість, колишніх визначних учнів УМІ.

Президія УМІ сердечно запрошує всіх колишніх учнів Інституту, щоб на другому Ювілейному Концерті згадали вони свої юні роки, коли то з трепетом слухали чекіли за кулісами сучасного виступу.

Тайса Богданська, імпрес. і прес. реф.)

Пластова костюмова забава в Нью Йорку

І знову зближається день, про який мріє юнацтво цілий рік, це день пластової костюмової забави.

Через більше, як два десяти років Пластова Станція і Пластпрат в Нью Йорку влаштує таку костюмову забаву. Цьогодня велика дитяча костюмова забаву — казка відбувається в неділю 25-го лютого о год. 3-ій по полудні в залі біля св. Юра 215 Скід 6-та вулиця в Нью Йорку.

Забава відбується під моттом «Подорож докола світу». На забаві зустрінуться постаті з казкового і реального світу. Всі матимемо змогу стрінути там різноманітні строї усіх народів світу, від заходу до сходу, від півдня до півночі, також чарівні метелики і квіти з українських гір і звірів з українських лісів.

Досвід показує, що ці імпресу дитвора люблять і чекають.

С. І.

УПРАВА ОКРУЖНОГО КОМПЕТУ ВІДПІВ УНСОЮЗУ в НЬО ГЕЙВЕН, Конн.

— відбувається —

ЗАСІДАННЯ

в неділю, 25-го лютого 1973 року

о год. 2-ій по полудні в залі

УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЧНОГО ЦЕРКВИ

при 588 Джордж Стріт в Нью Гейвене, Конн.

З огляду на велику кількість людей, які будуть присутні, участь всіх членів Управи та Контрольної Комісії обов'язкова.

Д-р М. Сабуров — голова

С. Савицький — секретар

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СОВЕТСЬКА ЧАКА, членка УНО Відд. 290 С-на НЗМД Марії в Куртис Вей, Мід., померла 15 вересня 1972 р. на 82 р. ж. Нар. в с. Випитишис, Україна і стала членкою УНО в 1913 р. Похоронена в скутку 5 дощок: Еміль, Носітис, Адель, Елеонора, Парашута, 9 скутку і 9 прапорок. Похорон відбувся 18 вересня 1972 р. на цвинтарі Holy Cross, Baltimore, Md. Вічна Память!

МІКОЛА ВІСКОТ — член УНО Відд. 456 ім. В. Хмельницького в Тампай, Огайо, помер 24 вересня 1972 р. на 55 р. ж. Нар. в с. Елевен, пов. Доліна, Україна і став членом УНО в 1966 р. Похорон відбувся 26-го вересня 1972 р. на цвинтарі в Кампай, Огайо. Вічна Память!

Д-р ВОЛОДИМИР ЧАБС — член УНО Відд. 175 В-на св. о. Миколая в Детройті, Мич., помер 13 вересня 1972 р. на 57 р. ж. Нар. в с. Чорна, Україна і став членом УНО в 1967 р. Похорон відбувся 16 вересня 1972 р. на цвинтарі Grand Lawn в Детройті, Мич. Вічна Память!

АНДРІЙ КРАВЕЦЬ — член УНО Відд. 274 В-на св. ап. Петра і Павла в Нитамі, Огайо, помер 4 вересня 1972 р. на 79 р. ж. Нар. в Колодні, Україна і став членом УНО в 1926 р. Похорон відбувся на цвинтарі св. ап. Петра і Павла в Нитамі, Огайо. Вічна Память!

КАТЕРИНА ПРИПІЦЬ — членка УНО Відд. 324 Т-на Мир у Філадельфії, Па., померла 9 вересня 1972 р. на 81 р. ж. Нар. в Колодні, Україна і стала членкою УНО в 1926 р. Похорон відбувся 13 вересня 1972 р. на цвинтарі в Огайо, Па. Вічна Память!

ДМИТРО МАТКОНИЧЕН — член УНО Відд. 39 Т-на Укр. Св. в Сиракузах, Н. Й., помер 5 жовтня 1972 р. на 49 р. ж. Нар. в с. Довжичів на Левошинці і став членом УНО в 1959 р. Похорон відбувся 13 вересня 1972 р. на цвинтарі в Огайо, Па. Вічна Память!

МІКОЛА НАНОВИЧЕН — член УНО Відд. 50 в Лорейн, Огайо, помер 13 жовтня 1972 р. на 82 р. ж. Нар. в с. Довжичів на Левошинці і став членом УНО в 1918 р. Похорон відбувся 16 жовтня 1972 р. на цвинтарі Bidegate Memorial Park, Lorain, Ohio. Вічна Память!

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

УНСоюзу

УНСоюзу. Похорон відбувся 3 жовтня 1972 р. на цвинтарі Олімпіа Гора в Массет, Н. Й. Вічна Память!

ІВАН ОМЕЛІНЧУК — член УНО Відд. 476 В-на св. Арх. Михайла в Гуксон, Н. Й., помер 22 жовтня 1972 р. на 78 р. ж. Нар. в с. Курішис, пов. Ковель, і став членом УНО в 1941 р. Похорон відбувся в скутку дощок Маріо, сина Степана 14 скутку. Похорон відбувся 25 жовтня 1972 р. на цвинтарі Св. Папи в Гуксон, Н. Й. Вічна Память!

МАРІН ВОРОБЕЦЬ — членка УНО Відд. 379 В-на св. Юрія в Чикаго, Іл., померла 27-го вересня 1972 р. на 73 р. ж. Нар. в с. Мокшис, пов. Бучач, Україна. Похорон відбувся в скутку 2 дощок: Стефаніа і Елєніа з чоловіками і дітьми. Похорон відбувся 30 вересня 1972 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Leyden Township, Ill. Вічна Память!

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

МІХАЙЛО СВИЦЬ, член і капелан УНО Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Нью Йорку, Н. Й., помер 80 вересня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Пристип, пов. Жолтва, Україна і став членом УНО в 1938 р. Похорон відбувся 9 жовтня 1972 р. в скутку дощок Дусен, сина Василя, 2 сестри, брата, 4 скутку і 2 прапорок.

ЗБОРИ ВІДПІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 24-го ЛЮТОГО 1973 р.

НЬОАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-на Чорн. Св. 14 Відд. о год. 7-й веч. в приміщенні Чорном. Св. Присутність чл. прібути. — В. Роговський, предс. — М. П. Огрок, секр.

НЬОАРК, Н. Дж. Загальні річні збори 214 Відд. УСТ Чорном. Св. о год. 8-й веч. в домі Т-на, 680 Сентфрда Аве. На порядку: звіт та вибір нового Уряду на 1973 р. Присутність чл. прібути. — О. Твардовський, секр.

НЬОАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-на Чорн. Св. 14 Відд. о год. 5-й по пол. в церковній залі при 37-09 — 31-на Avenue. Присутність чл. прібути. — М. Хомачук, секр.

НЬОАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-на Чорн. Св. 14 Відд. о год. 5-й по пол. в церковній залі при 37-09 — 31-на Avenue. Присутність чл. прібути. — М. Хомачук, секр.

НЬОАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-на Чорн. Св. 14 Відд. о год. 5-й по пол. в церковній залі при 37-09 — 31-на Avenue. Присутність чл. прібути. — М. Хомачук, секр.

НЬОАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-на Чорн. Св. 14 Відд. о год. 5-й по пол. в церковній залі при 37-09 — 31-на Avenue. Присутність чл. прібути. — М. Хомачук, секр.

НЬОАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-на Чорн. Св. 14 Відд. о год. 5-й по пол. в церковній залі при 37-09 — 31-на Avenue. Присутність чл. прібути. — М. Хомачук, секр.

НЬОАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-на Чорн. Св. 14 Відд. о год. 5-й по пол. в церковній залі при 37-09 — 31-на Avenue. Присутність чл. прібути. — М. Хомачук, секр.

НЬОАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-на Чорн. Св. 14 Відд. о год. 5-й по пол. в церковній залі при 37-09 — 31-на Avenue. Присутність чл. прібути. — М. Хомачук, секр.

НЬОАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-на Чорн. Св. 14 Відд. о год. 5-й по пол. в церковній залі при 37-09 — 31-на Avenue. Присутність чл. прібути. — М. Хомачук, секр.

НЬОАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-на Чорн. Св. 14 Відд. о год. 5-й по пол. в церковній залі при 37-09 — 31-на Avenue. Присутність чл. прібути. — М. Хомачук, секр.

НЬОАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-на Чорн. Св. 14 Відд. о год. 5-й по пол. в церковній залі при 37-09 — 31-на Avenue. Присутність чл. прібути. — М. Хомачук, секр.

НЬОАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-на Чорн. Св. 14 Відд. о год. 5-й по пол. в церковній залі при 37-09 — 31-на Avenue. Присутність чл. прібути. — М. Хомачук, секр.

НЬОАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-на Чорн. Св. 14 Відд. о год. 5-й по пол. в церковній залі при 37-09 — 31-на Avenue. Присутність чл. прібути. — М. Хомачук, секр.

НЬОАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-на Чорн. Св. 14 Відд. о год. 5-й по пол. в церковній залі при 37-09 — 31-на Avenue. Присутність чл. прібути. — М. Хомачук, секр.